

Arrest

nr. 149 816 van 17 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 november 2012 waarbij de aanvraag tot regularisatie op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard. Deze beslissing werd op 14 januari 2013 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 maart 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015. Gezien het tussenarrest waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2015 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 februari 2006 diende verzoeker via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Teheran een visumaanvraag in om te komen studeren aan de Universiteit te Gent. Hij werd in bezit gesteld van een visum met het oog op studies.

Op 13 december 2006 ontving verzoeker een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, nadat hij te Teheran op 22 november 2006 te Teheran een machtiging tot voorlopig verblijf als stagiair had ontvangen, met geldigheid tot 30 oktober 2007.

Inmiddels huwde hij op 19 juni 2006 in Teheran met M. A., die op 8 januari 2007 een visum gezinshereniging aanvroeg via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging. Zij werd op 14 maart 2007 te Gent in bezit gesteld van een attest van immatriculatie, ten laste van haar echtgenoot, verzoeker.

Sinds 1 oktober 2007 was verzoeker tandarts - specialist in opleiding in het Universitair ziekenhuis Gent.

Op 29 oktober 2007 diende verzoeker te Gent een aanvraag in om machtiging tot verblijf voor de duur van zijn studies.

Op 6 maart 2008 werd verzoeker tot een voorlopig verblijf gemachtigd en ontving hij een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig tot 31 oktober 2008, met de vermelding *"verblijf beperkt tot de duur van de studies"*.

Op 10 december 2007 meldde de Vlaamse overheid dat de aanvraag van het universitair ziekenhuis Gent tot het bekomen van een arbeidskaart B voor verzoeker, werd geweigerd.

Op 5 november 2008 ontving verzoeker een A kaart geldig tot 31 oktober 2009, op grond van zijn studies.

Op 12 mei 2011 verzocht de Dienst Vreemdelingenzaken de burgemeester van de stad Gent het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister niet te verlengen zonder voorafgaand advies, omdat verzoeker niet had deelgenomen aan de examens voor het academiejaar 2009-2010.

Op 16 mei 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 25 september 2012 verklaarde de gemachtigde verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp, omdat verzoeker reeds werd *"geregulariseerd"* op 19 september 2012. Verzoeker was op dat moment in bezit van een A-kaart geldig tot 30 september 2013, op basis van zijn studies.

Deze beslissing van 25 september 2012 werd door de gemachtigde ingetrokken.

Op 8 november 2012 nam de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nogmaals zonder voorwerp werd verklaard, omdat verzoeker sinds 19 september 2012 reeds in bezit was van een A-kaart.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 16.05.2012 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

- *Betrokkene is sinds 19.09.2012 in het bezit van een A-kaart."*

2. Over de rechtspleging

Ter zitting legt de raadsman van verzoeker het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor van verzoeker, afgegeven op 11 december 2013 en geldig tot 12 februari 2016.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op nu verzoeker het rechte belang ontbeert. Verweerder stelt dat verzoeker er zonder meer van uitgaat dat hij, indien zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ten gronde gunstig beoordeeld wordt, recht op onbeperkt verblijf zou krijgen met de daaraan gekoppelde verblijfszekerheid. Verweerder wijst er echter op dat het verblijf toegekend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beperkt is in de tijd en meestal voor de duur van één jaar wordt toegekend, en desgevallend onder voorwaarden verlengbaar is. Nu verzoeker in het bezit is van een dergelijk verblijfsrecht voor de duur van één jaar dat jaarlijks verlengbaar is en nog steeds studeert, toont hij volgens verweerder niet aan enig belang te hebben bij de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing. Ter terechtzitting van 7 mei 2015 volhardt verweerder in de exceptie van niet-ontvankelijkheid.

De Raad heropende bij tussenarrest nr. X van 23 juni 2015 de debatten nadat werd vastgesteld dat uit de stukken die de gemachtigde aan de Raad had overgemaakt volgend op de beschikking van 27 maart 2015 waarin aan de partijen werd gevraagd in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, bleek dat verzoeker thans niet langer over een elektronische A-kaart beschikt als student, maar over een beroepskaart A als zelfstandig tandarts sedert 13 november 2013, specialist in de parodontologie, en over een elektronische A-kaart beschikt als niet Europese zelfstandige sedert 11 december 2013. Betrokkene lijkt dus op grond van deze informatie een statuutwijziging via de gemeente te hebben ondergaan.

Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van verzoeker dat hij inderdaad een statuutwijziging heeft ondergaan.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. X) en moet verzoeker het bestaan van een belang aantonen (RvS 13 februari 2015, nr. X). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Verzoeker zou, indien hij enkel houder ware gebleven van een elektronische A-kaart in de hoedanigheid van student nog een belang gehad hebben bij diens beroep nu een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enerzijds en een verblijfsmachtiging op grond van studies anderzijds een verschillende finaliteit hebben, waarbij de eerstgenoemde verblijfsmachtiging, hoewel aanvankelijk slechts tijdelijk, kan uitlopen op een onbeperkte verblijfsmachtiging, terwijl de laatstgenoemde verblijfsmachtiging per definitie in de tijd beperkt is en slechts kan verlengd worden zolang verzoeker studies volgt. Het blijkt immers duidelijk uit het administratief dossier dat zijn verblijfsmachtiging als student in het verleden slechts werd verlengd op overlegging van een attest dat bevestigt dat hij voor het nieuwe academiejaar is ingeschreven als regelmatig student, naast een bewijs van voldoende bestaansmiddelen. Bijgevolg is het duidelijk dat eens de studies worden beëindigd zijn verblijfsmachtiging op deze grond niet had kunnen worden verlengd.

Echter, uit de door de gemachtigde voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op 13 november 2013 een beroepskaart als zelfstandige tandarts-specialist in de parodontologie had verkregen tot 12 november 2015 en dat hij vervolgens een elektronische A-kaart had verkregen als niet-Europese zelfstandige en dat deze tijdelijke verblijfstitel geldig is tot 12 februari 2016. Verzoeker heeft dus een statuutwijziging ondergaan via de procedure voor de gemeente op grond van artikel 25/2, §1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit) dat voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag tot verblijf in te dienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft. Verzoeker blijkt met succes gebruik gemaakt te hebben van die procedure, wat zijn raadsman ter zitting eveneens bevestigt.

Anders dan met een verblijfskaart die steunt op de hoedanigheid van student, die per definitie in de tijd beperkt is, kan niet hetzelfde gesteld worden aangaande een verblijfskaart die steunt op de

hoedanigheid van zelfstandige arbeidsmigrant en samenhangt met het uitoefenen van de zelfstandige activiteit. Net zoals een verblijf verkregen op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet eerst een tijdelijk verblijfsrecht geeft conform artikel 13 van de Vreemdelingenwet, is dit gelijkaardig met het verblijfsrecht verkregen op grond van artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit. Waar verzoeker nog stelt dat een aanvraag gesteund op artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ook onmiddellijk het recht op een verblijf van onbepaalde duur kan genereren, is dit een zuiver hypothetisch belang, dat niet kan aanvaard worden.

Bijgevolg is niet aangetoond welk voordeel verzoeker nog uit een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan halen.

Het beroep is derhalve niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. MAES